

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/127/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714210596
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6714210596.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobkyne: R. V., rod. V., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom U. XXXX/XX, XXX XX V. V. - F., občianka SR, zast. JUDr. Dušanom Kracinom, advokátom, AK so sídlom Nám. SNP 80/22, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: L. P. M., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom O. F. č. XX/XX, K., občan SR, zast. AK URBÁNI & Partners s. r. o., so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, o zaplatenie 4.321,15 Eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/111/2014 - 253 zo dňa 14. 01. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/111/2014 - 253 zo dňa 14. 01. 2019 vo výroku I. p o t v r d z u j e .

II. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/111/2014 - 253 zo dňa 14. 01. 2019 vo výrokoch II. a III. m e n í tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

III. Žalobkyňa j e p o v i n n á zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplatenia 4.321,15 Eur s príslušenstvom, a to s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % od 22. 07. 2014 do zaplatenia, zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol osobitne dvoma výrokmi, keď súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie voči žalobkyňi vo výške 100 %, ktoré je táto povinná nahradiť žalovanému do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady (výrok II.). Ďalej rozhodol o trovách konania tak, že priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania na súde druhej inštancie voči žalovanému vo výške 100 %, ktoré je tento povinný nahradiť žalobkyňi do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady (výrok III.). V odôvodnení rozhodnutia súd poukázal na to, že z vykonaného dokazovania mal za nepochybné preukázané, že v období od 05. 05. 2010 do 29. 07. 2011 poskytoval žalovaný žalobkyňi právne služby v takom rozsahu, na akom sa dohodli. V konaní ani jedna zo sporových strán nerozporovala, že bola uzavretá Zmluva o poskytnutí právnych služieb. Nebolo sporným ani ukončenie zastupovania žalobkyne žalovaným na základe odvolania plnej moci písomnosťou zo dňa 29. 07. 2011. Súdu bola predložená fotokópia listiny označenej ako plnomocenstvo, listina datovaná dňa 05. 05. 2010, kde Albína Barancová - ALBA, IČO: 22 882 278, Magurská 27, Banská Bystrica splnomocňuje JUDr. Kracinu Pavla - advokáta, Nám SNP č. 25, 960 01 Zvolen, ev. č. 2541, aby ju zastupoval vo všetkých právnych veciach, aby za ňu vykonával všetky úkony, prijímal doručované písomnosti, atď... najmä ho splnomocnila ku všetkým úkonom vo veciach zastupovania vo

veci prejednávanej na základe mimoriadneho dovolania Generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. september 2005 č. k. 28Cb/84/99-Db-498 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. decembra 2007 č. k. 1Obo/24/2006 - 543 a konaní následných v uvedenej kauze navrhovateľa Paedr. Dr. Bruno Salej - Cestovná a športová agentúra RIVIERA, Brezová pod Bradlom, Horný rad 566. Zároveň plná moc obsahuje prehlásenie žalobkyne, že vie o tom, že advokátovi patrí za poskytovanie tejto právnej pomoci odmena spolu s náhradou hotových výdavkov a náhradou za premeškaný čas. Povinná je ju zaplatiť kedykoľvek jej bude vyúčtovaná. Zároveň je povinná na požiadanie advokáta dať preddavok na túto odmenu. Súd sa oboznámil s listinným dôkazom zo dňa 29. 07. 2011 označeným ako „Odvolanie plnomocenstva“, ktorá listina bola adresovaná žalovanému, podpísaná žalobkyňou, kde mu oznamuje, že odvoláva plnomocenstvo ktoré mu bolo udelené dňa 05.05.2010 na zastupovanie vo všetkých právnych veciach (tak ako bol obsahový text v udelenej plnej moci). Tiež nebolo sporné, že žalovaný vydal dňa 05. 05. 2010 žalobkyni príjmový pokladničný doklad č. 1/2010, z ktorého vyplýva, že od pani V. R. prijal sumu 5.000,- Eur. V kolónke účel sa uvádza: „Záloha na právne služby“. Taktiež súd z listiny zo dňa 22. 09. 2011 označenej ako „Vysporiadanie vyúčtovania za prevzaté prípady“ mal preukázané, že žalovaný v 3 odseku žalobkyni oznámil: „Vzhľadom na okolnosti vyúčtovania, keďže sme mali v prvom prípade dohodnutú pevnú sumu a Vy bez akéhokoľvek vecného dôvodu ste plnú moc zrušili, čo je síce Vaše legitímne konanie, ale bude potrebné sa osobne stretnúť, aby sme mohli rovnako dohodou ukončiť aj výšku poskytnutých právnych služieb.“ Z dôkazných prostriedkov, ktoré sporové strany súdu predložili, nie je možné jednoznačne určiť, že žalovaný sa so žalobkyňou dohodol na paušálnej odmene vo výške 10.000,- Eur s tým, že zálohovo mu najprv zaplatí 5.000,- Eur a po skončení zastupovania mu doplatí ďalších 5.000,- Eur. Taktiež nebolo jednoznačne preukázané, že bola dohodnutá tarifná odmena. Vzhľadom na uvedené po vyhodnotení obsahovo-gramatického výkladu listinných dôkazov mal súd za to, že žalovaný jednoznačne a nespochybniteľne nepreukázal dohodu o paušálnej odmene. Súd preto vychádzal z toho, že odmena medzi advokátom a klientom bola dohodnutá ako tarifná odmena (hodinová odmena podľa § 2 ods. 2 písm. a) vyhl. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Zo svedeckej výpovede bývalého manžela žalobkyne Rudolfa Baranca vyplynulo a súd z daného skutkového stavu aj vychádzal, že žalovaný žalobkyňu neinformoval o výške odmeny za úkon právnej služby (čo podľa žalovaného dôvodné ani nebolo, ak mal za to, že bola dohodnutá paušálna odmena) a preto v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení živnostenského zákona, súd dospel k záveru, že za poskytnutú právnu službu žalovanému odmena nepatrí. Ak potom bolo právne zastúpenie žalovaným, písomným odvolaním plnomocenstva zo dňa 29. 07. 2011 ukončené, bol žalovaný, v súlade s § 11 ods. 3 vety druhej Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory, povinný vyúčtovať žalobkyni odmenu za poskytnuté právne služby v lehote 30 dní odo dňa skončenia zastupovania. Prvý deň 30-dňovej lehoty začal plynúť v deň nasledujúci po odvolaní plnomocenstva t. j. 30. 07. 2011. 30-dňová lehota uplynula dňa 28. 08. 2011. Deň 29. 08. 2011 súd považoval za prvý deň začatia plynutia subjektívnej (súčasne aj objektívnej) lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože žalobkyňa vedela, kto sa obohatil bezdôvodne na jej úkor, a nepochybne bola známa aj výška obohatenia (5.000,- Eur). Ak subjektívna lehota začala plynúť 29. 08. 2011, jej plynutie skončilo dňa 29. 08. 2013. Žaloba bola na súd doručená dňa 22. 07. 2014, teda takmer rok po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty. Ak žalovaný vzniesol námietku premlčania, súd bol povinný sa námietkou zaoberať. Súd vyhodnotil začatie plynutia 2-ročnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako to vyplýva zhora, a preto žalobu zamietol. Súd dospel k záveru, že nebola jednoznačne preukázaná dohoda o paušálnej obmene medzi sporovými stranami, preto vychádzal z tarifnej odmeny; a pretože žalobkyňa nepodala žalobu včas, súd po vznesenej námietke rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti rozsudku. Vec právne posúdil podľa § 2 ods. 1, 2, § 5 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., § 18 ods. 4 zákona č. 586/2013, § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka („OZ“) s poukazom na § 11 ods. 3 vety prvej a druhej a § 13 Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku („CSP“), pričom v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, súd jej priznal nárok na náhradu trov konania na súde druhej inštancie voči žalovanému vo výške 100 % (bod 29. odôvodnenia). Ďalej v odôvodnení uviedol, že s poukazom na výsledok sporu priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie voči žalobkyni vo výške 100 % (bod 30. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa, pričom v odvolaní uviedla, že podáva odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým Okresný súd Zvolen žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie voči

žalobkyni v rozsahu 100 %. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h/ a f/ CSP zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni žalovanú istinu spolu s príslušenstvom, priznal nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie ako aj nárok na náhradu trov konania na súde druhej inštancie voči žalovanému. Napadnutý rozsudok považuje za nesprávny, medzi účastníkmi bola platná dohoda o zastúpení, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy a v danom konaní sa jedná o spotrebiteľský spor. Obsahom ústnej dohody o odmene bola tarifná odmena podľa § 9 vyhl. 655/2004 Z. z., čo vyplýva z vykonaného dokazovania -výpovede žalobkyne, svedeckej výpovede svedka E. V., plnomocenstva na zastupovanie zo dňa 05. 05. 2010 (posledný odsek), príjmového pokladničného dokladu na zálohu za právne služby zo dňa 05. 05. 2010. O tarifnú odmenu nejde len vtedy, ak je jednoznačne preukázaný iný druh odmeny - zmluvná odmena. Táto odmena ale v konaní zistená nebola. Aj tarifná odmena podľa § 2 ods. 2 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z. z. bez akéhokoľvek opodstatnenia uvádzaná v napadnutom rozsudku je špecifickou zmluvnou odmenou, lebo jej obsahom je iná dohoda o výške takejto tarifnej odmeny, ako ju určuje tarifa v § 9 a nasl. Takúto hodinovú odmenu podľa § 2 ods. 2 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v konaní nikto zo strán ani len nespomínal. Povinnosťou žalovaného, v tom čase ako advokáta, podľa § 11 ods. 3 veta druhá Advokátskeho poriadku SAK je po skončení zastúpenia peniaze vyúčtovať alebo vrátiť najneskôr v lehote 30 dní od skončenia zastupovania, ak sa s klientom nedohodol inak, ktorá povinnosť bola žalovaným ignorovaná, pričom žalobkyňa, ako spotrebiteľka, nad rámec jej povinností požadovala opakovane písomne i telefonicky od žalovaného vyúčtovanie zálohy - preddavku. Táto skutočnosť bola v konaní preukázaná listinnými dôkazmi (listy žalobkyne žalovanému zo dňa 08. 08. 2011, 19. 09. 2011, 30. 09. 2011, list žalovaného zo dňa 22. 09. 2011, výpoveď strán sporu na pojednávaní dňa 08. 06. 2015). Nakoľko žalovaný zotrval na porušení svojich povinností a nereagoval na jej výzvy, obrátila sa preto dňa 05. 11. 2013 na iného advokáta, ktorý jej vysvetlil, že ide o disciplinárne previnenie advokáta a ak trvá na vyúčtovaní, aby sa obrátila na Slovenskú advokátsku komoru. Zároveň jej bolo vysvetlené, že v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 o advokácii je advokát povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím úkonu, inak mu odmena nepatrí. V tomto momente (05. 11. 2013) sa žalobkyňa hodnoverne dozvedela (čo uviedla aj vo svojej výpovedi dňa 18. 04. 2016 na pojednávaní, čo potvrdzuje aj Sťažnosť, žiadosť o pomoc zo dňa 05. 11. 2013 adresovaná SAK a čo potvrdil aj svedok Rudolf Baranec vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 14. 01. 2019), že má na základe zákona právo na vrátenie celej zálohy - preddavku, lebo žalovaný nemá právo na žiadnu odmenu. Od tohto momentu jej bolo známe, že tu existuje jej nárok na plnenie z bezdôvodného obohatenia a zároveň jeho výška (to, že sa rozhodla uplatniť pohľadávku len v sume 4.321,15 Eur, bolo len jej právo, čo bolo v konaní na okresnom súde vysvetlené). Splnením oboch podmienok, ku ktorým sa pridružila aj skutočnosť, že tento žalovaný sa na jej úkor obohatil, má právo podľa § 107 OZ na vrátenie celého preddavku. Začiatok behu premlčacej doby vyplýva z vyššie uvedených skutočností, ktoré sa dozvedela dňa 05. 11. 2013 ako spotrebiteľ až u terajšieho právneho zástupcu advokáta JUDr. Dušana Kracinu. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nezobral do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti napriek tomu, že boli žalobkyňou tvrdené a preukázané vo vzťahu k celému právnemu vzťahu, ktorý má pôvod v zastupovaní. Zároveň v napadnutom rozsudku bod 21 veta posledná je úplným nepochopením tarifnej odmeny v jej obsahu lebo touto nie je hodinová odmena podľa § 2 ods. 2 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., aj keď záver právneho posúdenia v tomto bode je správny v tom, že zo svedeckej výpovede bývalého manžela žalobkyne vyplynulo a súd z daného skutkového stavu aj vychádzal, že žalovaný žalobkyňu neinformoval o výške odmeny za úkon právnej služby (čo podľa žalovaného dôvodné ani nebolo, ak mal za to, že bola dohodnutá paušálna odmena), preto v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene živnostenského zákona súd dospel k záveru, že za poskytnutú právnu službu žalovanému odmena nepatrí. Úplne nesprávnym je však právne posúdenie súdu o údajnom premlčaní nároku v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu, keď odvolací súd poukázal na to, že sa vyžaduje skutočná, to znamená preukázaná vedomosť oprávneného, nestačí, že mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť aj skôr. Ide o skutkové, nie právne okolnosti. Odvolací súd určil súdu prvej inštancie povinnosť určiť rozhodujúci moment pre určenie začiatku subjektívnej premlčacej doby a mal v tomto smere vykonať aj dokazovanie. Súd prvej inštancie síce dokazovanie vykonal na určenie momentu pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, ale vykonané dokazovanie odignoroval, nevyhodnotil ho, napriek tomu, že vykonané dokazovanie potvrdilo rozhodujúcu skutočnosť, od kedy mohla začať plynúť subjektívna doba premlčania, t. j. po 05. 11. 2013. Návrh na začatie konania - žaloba v uvedenej veci bola na Okresný súd Zvolen podaná dňa 22. 07. 2014, t. j. pred uplynutím premlčacej doby. Uplynutím lehoty 30 dní podľa § 11 ods. 3 veta druhá Advokátskeho poriadku SAK, ktorý je len interným predpisom advokátov, nemôže podľa okresného súdu začať plynúť subjektívna doba premlčania, lebo jej uplynutím sa žalobkyňa nedozvedela o výške bezdôvodného

obohatenia, resp. či sa žalovaný vôbec na jej úkor obohatil. Naopak, chcela prípadné obohatenie a jeho výšku poznať. Opakovane písala a telefonovala žalovanému, aby jej to oznámil, avšak márne, aj napriek tomu, že jej žalovaný aj písomne tvrdil, že on sa svojej povinnosti vykonať požadované vyúčtovanie nevyhýba. Rozhodujúcou skutočnosťou, ktorú sa dozvedela dňa 05. 11. 2013 od JUDr. Dušana Kracinu bolo zanedbanie povinností advokáta žalovaným podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 o advokácii. Zároveň sa dozvedela výšku aj dôvod bezdôvodného obohatenia. Žalovaný aj počas konania pred súdom klamal a zavádzal, že mali údajne dohodnutú „fixnú, pevnú odmenu“ a tvrdil, že keďže sme mali „dohodnutú pevnú odmenu 10.000,- Eur a dostal som preddavok vo výške 50 % - 5.000,- Eur, chcel jej to vysvetliť a osobne na stretnutí jej oznámiť, že podľa vyhlášky o odmenách advokátov v prípade, ak je dohodnutá pevná suma za zastupovanie a dôjde k ukončeniu spolupráce, tak v tomto prípade advokát mal nárok na 50 % pôvodne dohodnutej fixnej odmeny za poskytnutú právnu službu“. Aj v prípade, ak by išlo o paušálnu odmenu za úplné vybavenie veci podľa § 5, písm. b/ vyhláška č. 655/2004 Z. z., vybavenie celej veci neprichádza do úvahy z dôvodu odvolania plnomocenstva, tak nie je možné akceptovať paušálnu odmenu za vybavenie celej veci, lebo k jej vybaveniu z dôvodu odvolania plnomocenstva nemôže dôjsť, keď advokátovi patrí potom pomerná časť dohodnutej paušálnej odmeny podľa § 6 advokátskej tarify.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že toto odvolanie považuje za nedôvodné, súd prvej inštancie prehľadne, skutkovo i právne zdôvodnil právne úvahy a závery, jedná sa o rozsudok vecne správny. Žalovaný počas konania poukázal na fakt, že žalobkyňa ho poverila zastupovaním v obchodnom spore, t. j. spotrebiteľský charakter právneho vzťahu od počiatku absentoval. Žalovaný nebol prvým právnym zástupcom žalobkyne, ktorý vystupoval v spore ako podnikateľ (IČO), a teda je tiež na neuverenie, že by žalobkyňa ako podnikateľský subjekt vstupovala do právneho vzťahu s advokátom bez dohody a vedomosti o odmene, resp. nevedela postupovať v prípade, ak si myslí, že druhá strana nepostupuje správne. Pokiaľ ide o charakter odmeny, ktorá mala byť dohodnutá medzi žalobkyňou a žalovaným, žalovaný zotrváva na paušálnej odmene, zatiaľ čo žalobkyňa účelovo tvrdí dohodu o odmene tarifnej. Bez ohľadu na to, ktoré z týchto dvoch rozporných tvrdení, ktoré nemožno odstrániť ďalším dokazovaním súd vezme do úvahy, je zrejmé, že nárok na tzv. bezdôvodné obohatenie, je premlčaný jednak z dôvodu, že žalobkyňa vypovedala plnú moc a ukončila bez udania dôvodu právny vzťah so žalovaným, teda subjektívne o ukončení žalobkyňa vedela a vedieť musela. Nie je rozhodné, kedy sa žalobkyňa poradila s iným právnym zástupcom, pretože pokiaľ akokoľvek nesúhlasila s postupom žalovaného, mohla sa obrátiť na iného advokáta okamžite, resp. na orgány SAK. Potom by totiž (ne)konanie žalobkyne mohlo mať za následok ústavne neprípustné predĺžovanie premlčacej lehoty v akomkoľvek prípade, kde by sa jednalo o bezdôvodné obohatenie. Teda, pokiaľ žalovaný podľa názoru žalobkyne porušil povinnosť podľa § 11 ods. 3 Advokátskeho poriadku o tom, že do 30 dní od skončenia zastupovania má povinnosť peniaze vyúčtovať alebo vrátiť, uplynutím tejto lehoty najneskôr začala plynúť premlčacia doba. Žaloba je podaná účelovo, čo do spracovania premlčania centrovaná na jedinú skutočnosť, kedy sa (údajne) žalobkyňa dozvedela od ďalšieho právneho zástupcu výšku tarifnej odmeny, čo žalobkyňa považuje za začiatok plynutia premlčania. Tento záver je neudržateľný a neakceptovateľný, pretože zjavne účelovo manipuluje s pojmami ako „dozvedieť sa“. Súd prvej inštancie má správne za to, že uplynutím 30 dňovej lehoty po ukončení právneho zastúpenia mala začať plynúť lehota na vydanie prípadného bezdôvodného obohatenia. Preto žaloba doručená súdu dňa 22. 07. 2014 je podaná po uplynutí premlčacej doby. Vedomosť o obohatení nastáva zjavne momentom ukončenia právneho zastúpenia a následným listom žalovaného, kedy žalovaný žalobkyňu potvrdil, že tým považoval vec za ukončenú. S ohľadom na tieto skutočnosti sú splnené podmienky na plynutie premlčacej doby tak, ako to ustálil súd prvej inštancie v zmysle vznesenej námietky premlčania. Fakt, kedy mal účastník možnosť právo prvýkrát uplatniť na súde, vychádza jednoznačne z toho, že ak takýto účastník obdržal po ukončení právneho zastúpenia záverečné stanovisko, toto bol moment, kedy mal začať konať s ohľadom na zásadu právo patrí bdelym. Má zato, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu a na základe tohto dokazovania aj rozhodol. Vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov vyplynuli alebo boli sporovými stranami prednesené, ktoré boli preukázané, resp. neboli sporné. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že podané vyjadrenie považuje za nedôvodné. Vo vyjadrení žalovaný uvádza nové a tiež nepravdivé tvrdenia, že žalobkyňa žalovaného poverila zastupovaním v obchodnom spore a že spotrebiteľský charakter právneho vzťahu od počiatku absentoval. Ona sa však so žalovaným dohodla na poskytnutí právnej pomoci ako fyzická osoba - občan,

nie podnikateľ. Ako občan uhradila zálohu na právne služby a ako občan odvolala plnomocenstvo. Zo všetkej korešpondencie medzi žalobkyňou a žalovaným vyplýva, že tieto písala žalovanému ako občan. Je pravdou, že žalovaný ju presvedčil, že v plnomocenstve, ktoré vypracoval a dal jej podpísať dňa 05. 05. 2010, musí uviesť jej bývalé obchodné meno a IČO, pričom vedel, že živnostenské oprávnenie na podnikateľskú činnosť jej zaniklo už dňa 12. 12. 2007, resp. v prípade autobusovej a nákladnej dopravy oprávnenie zaniklo už v deň 27. 09. 2004, t. j. nemohla do právneho vzťahu s advokátom - žalovaným vstupovať ako podnikateľský subjekt. Uviedla, že samotný žalovaný nevie, o akú sumu sa na úkor žalobkyne obohatil, keď v podanom odpore i na prvom pojednávaní tvrdil, že úkonov, za ktoré mu prináleží odmena, malo byť 21, v konaní však žalovaný píše o „úkonoch“ už v podstatne menšom počte, pričom sa nejedná ani o úkony vo veci samej a vo veci, za ktorú mu poskytla preddavok, prípadne ako z vyjadrenia NS SR zo dňa 06. 04. 2016, ktoré sa nachádza v spise, vyplynulo, že žalovaný úkony, o ktorých tvrdil, v súdnom konaní vôbec nevykonával. Z uvedených dôvodov požadovala vyúčtovanie poskytnutého preddavku, aby vedela, či jej žalovaný má z poskytnutej sumy vrátiť, alebo mu má za poskytnuté právne služby, o ktorých ju, ako to potvrdilo dokazovanie, nikdy neinformoval, doplatiť. Žalovaný jej doposiaľ takéto vyúčtovanie nezaslal. Tvrdenie žalovaného, i okresného súdu, že uplynutím 30 dňovej lehoty podľa § 11 ods. 3 Advokátskeho poriadku (podľa interného predpisu pre advokátov, o ktorom ona nemala ani tušenie) začala plynúť lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia, je neopodstatnené. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný neoprávnený majetkový prospech. V ostatnom žalobkyňa uvádza v zásade zhodné tvrdenia ako v podanom odvolaní.

5. Žalovaný sa k písomnému vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

6. V dôsledku odvolania podaného žalobkyňou proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario pri aplikácii ustanovenia § 382 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej (výrok I.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a rozsudok súdu prvej inštancie v časti rozhodovania o trovách konania postupom v zmysle § 388 CSP (výroky II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie) zmenil.

7. Podľa § 382 CSP, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

8. Keďže odvolací súd pri preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o žalobe žalobkyne okrem iného aplikoval ust. § 2 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pričom žalobkyňa v odvolaní namietala nesprávne aplikovanie tohto ustanovenia, odvolací súd pred rozhodnutím vo veci samej vyzval strany sporu na vyjadrenie k možnému použitiu ust. § 1 ods. 1, 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení ku dňu 05. 05. 2010. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení uviedla, že súhlasí s možným použitím ust. § 1 ods. 1, 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Žalovaný v písomnom vyjadrení uviedol, že pokiaľ by sa uplatnila fikcia podľa § 1 ods. 1, 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., potom nárok žalovaného by činil sumu podľa § 9 a § 14 citovanej vyhlášky, avšak nič by to nemenilo na tom, že nárok je premlčaný.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

11. Na základe podaného odvolania žalovanou voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody žalobkyne uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé zvrátiť vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobkyňa, ako odvolateľka, v podanom odvolaní neuviedla žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli predmetom preskúmania súdom prvej inštancie a ktoré by zároveň boli spôsobilé vyvodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadala ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených ustanovením § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové

relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jej viny prezentované v prvoinštančnom konaní. V súdnej veci neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní odvolací súd konštatuje, že hoci žalobkyňa v odvolaní správne namietala nesprávnosť aplikácie ust. § 2 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. súdom prvej inštancie, odvolací súd postupom v zmysle § 382 CSP umožnil stranám sporu vyjadriť sa k novej aplikácii ustanovenia § 1 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a zároveň podľa odvolacieho súdu žalobkyňa v podanom odvolaní dôvodne namietala aplikáciu § 11 ods. 3 Advokátskeho poriadku SAK. Tieto námietky, hoc dôvodné, nemajú vplyv na vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v merite veci, t. j. vo výroku I. z dôvodu vecnej správnosti postupom v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že s prihliadnutím na vykonané dokazovanie v konaní nebola preukázaná dohoda o paušálnej odmene, ako to v priebehu konania tvrdil žalovaný, pričom zároveň z vykonaného dokazovania ani nevyplýva, že by medzi stranami sporu bol dohodnutý spôsob a výška zmluvnej odmeny v zmysle § 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Z týchto dôvodov bolo potrebné vykonať právne posúdenie v zmysle § 1 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorého vyhláška upravuje spôsob určenia a výšku odmeny, náhradu hotových výdavkov a náhrady za stratu času advokáta za právne služby poskytované klientom na základe dohody alebo ustanovenia na to oprávneným orgánom (§ 1 ods. 1 cit. vyhl.). Odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom (ďalej len „zmluvná odmena“); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene (§ 9 až § 14) - (§ 1 ods. 2 cit. vyhl.). V konaní bolo nepochybne preukázané, že v konaní nebolo sporné (tak ako to uviedol aj súd prvej inštancie), že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o poskytnutí právnych služieb, nebolo sporným ani ukončenie zastupovania žalobkyne žalovaným na základe odvolania plnej moci zo strany žalobkyne písomnosťou zo dňa 29. 07. 2011, pričom zároveň bola preukázaná úhrada čiastky 5.000,- Eur dňa 05. 05. 2010 žalovanému, ako advokátovi, pričom sa malo jednať o zálohu za právne služby, ako to vyplýva z príjmového pokladničného dokladu č. 1/2010 zo dňa 05. 05. 2010. Rovnako nezostalo sporné, že žalobkyňa vyzývala žalovaného výzvami zo dňa 08. 08. 2011 a 19. 09. 2011 o zaslanie vyúčtovania právnych služieb, pričom žalovaný listom zo dňa 22. 09. 2011 sa k výzvam žalovanej vyjadril (podstatný obsah tejto listiny súd prvej inštancie uviedol v bode 21 odôvodnenia). Z predložených dokladov tiež nepochybne vyplýva, že žalobkyňa toto vyjadrenie žalovaného obdržala najneskôr dňa 30. 09. 2011, ktorým dňom sa k tomuto vyjadreniu žalovaného vyjadrovala. Správne súd prvej inštancie dospel k názoru, že na základe vykonaných dôkazov (a to aj po doplnení dokazovania) po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 6C/111/2014 - 166 zo dňa 18. 04. 2016) nebolo možné jednoznačne dospieť k záveru, že žalovaný sa so žalobkyňou dohodol na paušálnej odmene vo výške 10.000,- Eur s tým, že zálohovo mu najprv zaplatí 5.000,- Eur a po skončení zastupovania mu doplatí ďalších 5.000,- Eur (ako to tvrdil žalovaný), taktiež nebolo jednoznačne v konaní preukázané, že stranami sporu bola dohodnutá tarifná odmena, správne preto súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalovaný nepreukázal dohodu o paušálnej odmene, z týchto dôvodov bolo potrebné vykonať právne posúdenie v zmysle § 1 ods. 2, že na určenie odmeny bolo potrebné aplikovať ustanovenia § 9 a § 14 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o tarifnej odmene.

12. Keďže v priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalovaný vzniesol námietku premlčania, súd prvej inštancie sa v prvom rade musel zaoberať otázkou, či vznesená námietka premlčania je dôvodná alebo nie. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k názoru, že súd prvej inštancie správne posúdil vznesenú námietku premlčania ako dôvodnú s prihliadnutím na ust. § 107 ods. 1 OZ, keď dospel k názoru, že žalobkyňa nepodala žalobu v subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehote v zmysle § 107 ods. 1 OZ, a preto žalobu žalobkyne zamietol. Žalobkyňa v podanom odvolaní dôvodne namietala, že súd nesprávne aplikoval ust. § 11 ods. 3 veci druhej Advokátskeho poriadku SAK, podľa ktorého je advokát povinný vyúčtovať klientovi odmenu za poskytnuté právne služby v lehote 30 dní odo dňa skončenia zastupovania, od čoho súd prvej inštancie odvodil, že prvý deň 30-dňovej lehoty začal plynúť v nasledujúci deň po odvolaní plnomocenstva, t. j. dňa 30. 07. 2011 a 30-dňová lehota uplynula dňa 28. 08. 2011, pričom deň 29. 08. 2011 súd prvej inštancie považoval za prvý deň začatia plynutia subjektívnej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalobkyňa vedela, kto sa obohatil bezdôvodne na jej úkor a nepochybne jej bola známa aj výška obohatenia (5.000,- Eur). Odvolací súd uvádza, že Advokátsky poriadok SAK podrobnejšie upravuje práva a povinnosti advokáta pri výkone advokácie; je súborom pravidiel profesijnej etiky, ktoré je advokát povinný dodržiavať. Nie je to však všeobecne záväzný právny predpis, keď tento len v rámci stavovskej organizácie advokátov vychádza zo zákona o advokácii a z tradícií slovenskej advokácie. Nemožno preto viazať lehotu určenú v internom

predpise SAK, ktorý je záväzný vo vzťahu ku Slovenskej advokátskej komore a všetkým advokátom združeným v Slovenskej advokátskej komore, aj na subjekty mimo týchto subjektov, a preto nemožno ani vyvodzovať ich vedomosť o takýchto lehotách v internom predpise SAK pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, tak ako to právne posúdil súd prvej inštancie. V tomto smere preto odvolací súd takéto právne posúdenie nepovažuje za správne; zároveň však odvolací súd uvádza, že nemožno ani prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne, že počítanie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty treba odvodzovať od dátumu 05. 11. 2013 z dôvodu, že v tento deň sa od svojho právneho zástupcu dozvedela, že pokiaľ ju žalovaný, ako advokát, v priebehu poskytovania právnej služby neinformoval o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, odmena mu nepatrí v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., týmto momentom sa dozvedela, že u žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu, teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie (viď rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo 67/2011, 5Cdo 129/2009, 3Cdo 167/2017, 8Cdo 168/2018. V tomto smere odvolací súd poukazuje predovšetkým na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 163/2018. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že až v ďalšom konaní (po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 18. 04. 2016) na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie jednoznačne ustálil, že medzi stranami sporu nebola dohoda o zmluvnej odmene, konkrétne paušálnou sumou tak, ako to tvrdil žalovaný, pričom odvolací súd už vyššie uviedol, že z týchto dôvodov je potrebné na odmenu advokáta aplikovať ust. § 1 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Pokiaľ teda žalovaný, ako advokát, v čase existencie zmluvného vzťahu a poskytovania právnych služieb nepostupoval v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. odmena mu nepatrí, pričom v konaní žalovaný žiadnym spôsobom neuvádzal, že by sa jednalo o úkony právnej služby, ktoré by bolo potrebné vykonať bezodkladne. Je teda zrejmé, že žalovanému, ako poskytovateľovi právnych služieb žalobkyne, za jeho úkony v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. odmena nepatrí. Vzhľadom teda na zistený skutkový stav (po zrušení uznesení odvolacieho súdu) bolo potrebné posúdiť okamih začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na deň nasledujúci po tom, čo žalobkyňa žalovanému odvolala plnú moc na zastupovanie, ktoré mu udelila dňa 05. 05. 2010, pričom túto plnú moc odvolala písomne dňa 29. 07. 2010, ktorého dňa odvolanie plnomocenstva prezval aj žalovaný, čo nepochybne vyplýva aj z listiny na č. I. 4. Teda dňom nasledujúcim začala žalobkyne plynúť subjektívna premlčacia lehota, ktorá je 2-ročná v zmysle § 107 ods. 1 OZ a ktorá uplynula dňom 30. 07. 2013, pričom žaloba na súd bola podaná dňa 22. 07. 2014, t. j. po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Je nepochybne, že dňom nasledujúcim po odvolaní plnomocenstva mala žalobkyňa vedomosť, že žalovanému preddavkovo vyplatila dňa 05. 05. 2010 sumu 5.000,- Eur ako zálohu na právne služby. Odvolaním plnomocenstva zo dňa 29. 07. 2010 došlo k zrušeniu právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, pričom za situácie, že žalovaný nepostupoval v súlade s ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. a nevznikol mu teda nárok na odmenu za poskytnuté právne služby, musela mať vedomosť aj o výške bezdôvodného obohatenia, t. j. 5.000,- Eur, ako aj o tom, kto sa na jej úkor obohatil, ktorou osobou je práve osoba žalovaného, pričom nemožno prihliadať na prípadnú neznalosť právnych predpisov a nemožno viazať subjektívnu vedomosť žalobkyne až na poradu so svojím právnym zástupcom, tak ako to vyplýva aj z názoru NS SR v konaní 8Cdo 163/2018, keď najvyšší súd vo vzťahu k záveru odvolacieho súdu, ktorý mal za to, že tvrdenie žalobcu, že o bezdôvodnom obohatení sa (subjektívne) dozvedel až po porade so svojím zástupcom, treba považovať za zjavne účelové, ktorému názoru dovolací súd prisvedčil, keď uviedol, že „pre záver“ dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie „skutkového stavu“ (poznámka dovolacieho súdu: teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie). Na uvádzaných právnych záveroch o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení založil svoje rozhodnutie aj odvolací súd. S prihliadnutím teda už na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a je potrebné ho postupom v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, hoci súd prvej inštancie odlišne určil okamih začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby, a to aplikujúc § 13 Advokátskeho poriadku SAK, pričom aplikácia tohto ustanovenia súdom prvej inštancie nebola správna. Súdom prvej inštancie však na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu dospel k vecne správnejmu rozhodnutiu, že žalobkyňa podala žalobu po uplynutí subjektívnej premlčacej dvojročnej lehoty v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a keďže žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania nebolo možné žalobkyne žalovanú istinu, ktorej sa domáhala z titulu vydania bezdôvodného obohatenia priznať.

13. V ďalšom odvolací súd pristúpil k preskúmaniu rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým rozhodoval o trovách konania (výrok II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie), keďže sa jedná o závislé výroky na výroku vo veci samej a postupom v zmysle § 388, keďže nie sú splnené podmienky na potvrdenie ani na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti, rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. zmenil tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania. Z výroku rozsudku, ako aj z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je nepochybné, že tento osobitne posudzoval úspech tej-ktorej strany sporu v rámci konania pred súdom prvej inštancie a osobitne v rámci konania pred súdom druhej inštancie, keď dospel k názoru, že vo vzťahu k trovám konania pred súdom prvej inštancie je úspešnou stranou sporu žalovaný a v rámci konania pred súdom druhej inštancie je úspešnou stranou sporu žalobkyňa. Takéto právne posúdenie súdom prvej inštancie je v rozpore s ust. § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd uvádza, že súd o trovách konania rozhoduje v konečnom rozhodnutí. V prípade, že je rozsudok súdu prvej inštancie odvolacím súdom zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd povinný v tomto rozhodnutí rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania s prihliadnutím na úspech strany v celom konaní, pričom nárok na náhradu trov konania tvorí jeden celok a nemožno rozčleniť nárok na náhradu trov konania tej-ktorej strane podľa úspešnosti v tom-ktorom štádiu konania (prvoinštančné a druhoinsktančné konanie), tak ako to vykonal súd prvej inštancie. Po zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie, rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, o nároku na náhradu trov konania postupom v zmysle § 262 ods. 1 CSP, pričom v tomto rozhodnutí musí byť premietnutý úspech strany v celom konaní. S prihliadnutím k tomu, že v konaní úspešnou stranou sporu bol žalovaný, za situácie, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v merite veci (výrok I.) potvrdil, vzhľadom na vyššie uvedené rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. z vyššie uvedených dôvodov zmenil pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

14. O trovách odvolacieho konania (konanie vedené u Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 14Co/127/2019) odvolací súd rozhodol pri aplikácii § 396 ods. 1 a aplikácii § 255 ods. 1 CSP postupom v zmysle § 262 ods. 1, a keďže žalovaný bol v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu v celom rozsahu, odvolací súd rozhodol, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).